
Sluttrapport

Registreringer av kulturminner på Årøya 2020

NØRDTROMS
MUSEUM

Innledning

Årøya/Vuorri ligger på vestsiden av Lyngenfjorden omlag 15km utenfor kommunesenteret Lyngseidet. Øya har et areal på 3.4km² med høyeste punkt Storhaugen på 95 meter over havet. Fra skriftlige kilder kjenner vi til bosetting fra 1600-tallet og skatteinnkreving fra slutten av 1500-tallet. I tillegg til husmannsplasser og småbruk, har det også vært handelssted, poståpneri og dampskipsekspedisjon på øya.

Under 2. verdenskrig etablerte okkupasjonsmakten et hærkystbatteri på nordenden av øya og området har fremdeles mange, godt bevarte krigsminner. Mot slutten av 2. verdenskrig ble Årøya som det eneste i Lyngen kommune tvangsevakuert. På 1970-tallet ble brukene og øya kjøpt opp av Forsvaret og sivil ferdsel ble forbudt frem til 1. juli 2006. Det er også bevart noen installasjoner fra den kalde krigen på øya.

Etter betydelig engasjement fra befolkningen rundt Lyngenfjorden ble øya kjøpt opp av Storfjord, Kåfjord og Lyngen kommuner i samarbeid med Direktoratet for naturforvaltning og ble et statlig sikret friluftslivsområde. I dag utgjør store deler av øya Årøya landskapsvernområde med dyrelivsfredning som ble vedtatt opprettet 6.4.2004. Øya er også et viktig utfartssted sommerstid for folk rundt hele Lyngenfjorden.

Øya består i stor grad av utmark med en blanding av skog og åpne lyng-og myrområder med mye berg oppe i dagen. De tidligere bosettingene ligger alle på innersiden (vestsiden av øya) i viker som har gode landingsforhold og dyrkbar jord. Landskapet holdes i dag i hevd gjennom beitende villsau, men skogen har vokst seg tett flere steder på øya og er stedvis nærmest ugjennomtregelig og har også spist seg inn på tidligere innmark rundt gårdene.

Den følgende rapporten tar for seg hver enkelt bosetting med opplysninger fra skriftlige kilder og registrerte kulturminner på stedet. Utmarkas ressurser har i stor grad vært et felles gode og kulturminner tilknyttet denne drifta er behandlet i et eget kapittel. Siden det jobbes parallelt med å registrere krigsminner på øya, omhandler ikke rapporten krigsminner.

Feltarbeid: Feltarbeidet ble gjennomført barmarkssesongen 2020 av Nord-Troms museum. Sametinget deltok også på deler av feltarbeidet. I rapporten inkluderes også tidligere registreringer gjennomført av Harald G. Johnsen ved Troms og Finnmark fylkeskommune.

Her sitter Hans-Erik Olsen fra museet og Ingvild Larsen fra Sametinget ved restene etter én av torvsjåene på øya. Foto: NTRM.

Årøyholmen gbnr. 104/1 og 2

Det er først og fremst historien til handelsstedet på Årøya som er nevnt i skriftlige kilder. Handelsstedet lå i Vågen nord på øya og det ble drevet handel og annen virksomhet her helt frem til 1900-tallet. I dag står ingen av bygningene på gården, men stedet var i drift som gårdsbruk helt frem til øya ble fraflyttet på 1970-tallet.

Under 2. verdenskrig hadde okkupasjonsmakten forlegning her, og her finnes fremdeles rester etter brakker, fjellanlegg, løpegraver og dekningsrom. Det er sannsynlig at denne aktiviteten har fjernet mange spor fra tidligere tider, inkludert potensielle gammetuffer og mindre bygninger som er beskrevet i skriftlige kilder. Krigsminnene er forøvrig svært tallrike på hele nordsiden av øya, og særlig i utmarka.

På 1600-tallet er det registrert en svensk lensmann på øya som krevde inn skatt på vegne av svenskekongen. Ifølge kildene ble denne skatten betalt i ederdun, pels, tørrfisk og tran. En av de første som nevnes ved navn i skriftlige kilder er en annen svenske - Anders Abrahamsen. Vi kjenner til ham fordi Holger Danefær, som i 1723 var oppført med gressleie på Årøya, klager over at Abrahamsen driver handel med innbyggerne på Årøyholmen. På denne tiden var det sognepresten på Karlsøy som hadde rettighetene til øya, og Danefærs krav ble tilbakevist da det viste seg at han ikke hadde betalt presten tiende for bruken av øya på 41 år - noe som betyr at Danefær må ha benyttet seg av øya siden rundt 1690.

Det er registrert flere familier som har drevet handel på øya opp gjennom tidene. I 1760 drev Jens Olsen fra Dveberg i Vestrålen bondehandel her. Tyve år senere var det hans sønn, Ole Jensen Hage, som overtok bygselen på øya. Han fikk gjesteigveribevilling i 1798 og drev handelsstedet frem til sin død i 1815.

Fem år senere er det Jens Kåsbøl Wasmuth som har gjestegiveribevillingen på Årøyholmen, og det er fra hans tid som handelsmann at vi får mer informasjon om de fysiske strukturene på øya gjennom bevarte branntakstprotokoller.

I branntakstprotokollen fra 1856 opplyses det at handelsstedet består av en hovedbygning, en arbeidsstue, en krambod, en pakkbod og en fjøsbygning.

Friis' etnografiske kart av 1861: Det er kun bosettinga ved handelsstedet som er registrert på Friis' etnografiske kart fra 1861. Beboerne på gården beskrives da som "Nordmandsfamilie i hvilket mindst 1 Individ kan tale Finsk og Lappisk."

Branntakstprotokoller: Utstnitt fra branntakstprotokollen fra Årøyholmen datert 17. juni 1856. Kilde: Digitaltarkivet.

Over til venstre:

Veien til Ørnhaugen skjærer delvis gjennom denne hustufta (Askeladden id. 236627-2). Foto: NTRM.

Over til høyre:

Askeladden ID 236627-1 er restene etter en bygning som trolig har blitt bygd på av okkupasjonsmakten under 2. verdenskrig. Foto: NTRM.

I 1860 er det også oppført et tranbrenneri på handelsstedet som beskrives som følgende: «Opført af Bindingsværk og tækket med Bord, 11 1/2 Al. langt, 9 1/4 Al. bredt og 3 3/4 Al. høidt. Bygningen har 2de Indgange, hvortil er Indgangstrappe blodt, til den ene. I Bygningen er Skorsteen af Graasten med 2de indmurede 4, firetøndes gryder.»

Ifølge arkeolog Povl Simonsen skal ett av de eldste bygningene fra Årøyholmen ha blitt flyttet og satt opp på nordsiden av elvemunningen ved Jægervatnet i Lyngen. I Simonsens notater er følgende notert: «Opfor huset, som ligger p. nordsiden av elvemunningen, står en kårstue, bygget ca. 1850. V. s. av d. har stået et hus, som har vært butik p. Årøyholmen (Lyngen s. o. pgd.) men er flyttet hertil før 1850. Dette hus falt ned våren 1853. Her har boet Halvar Jermundsen, død som gml. mann 1900.»

I 1860 ga Wasmuth seg som handelsmann og overførte halvparten av gården i gave til Samuel Georg Simon Wennberg. Aarø bruksnummer 2 ble skilt ut fra hovedgården i oktober 1867, men det virker som om Wasmuth foreløpig beholdt mange av bygningene selv. I branntakstprotokollen står Wennberg oppført med en hovedbygning som står "tett inntil" våningshuset til Wasmuth. I tillegg har Wennberg en kornlåve i bindingsverk med hestestall i tømmer som har plass til to hester.

Wasmuth står i samme protokoll oppført med de samme bygningene som i 1856; et våningshus, en arbeidsstue, en krambod, et pakkhus med kai, tranbrenneri og en fjøsbygning.

I løpet av S.G.S Wennbergs tid som handelsmann ble Årøyholmen poståpneri og damskipsanløp med Wennberg selv oppført som ekspeditør. Wennberg var også ordfører i Lyngen i to perioder.

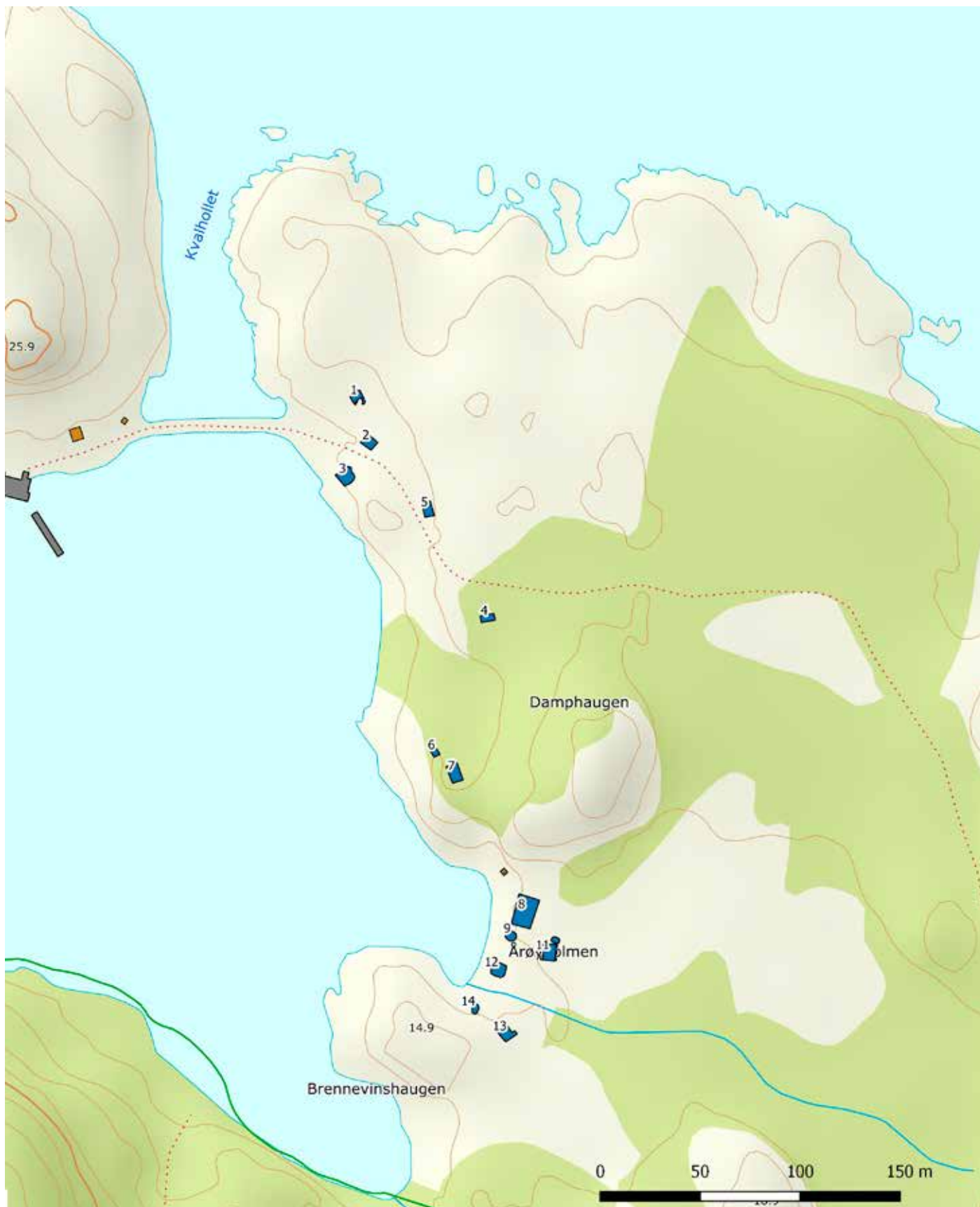
Wennberg flyttet til Balsfjord i 1877 og eiendommen ble overført til hans seks barn. Handelen på Årøyholmen ble tatt over av handelsmenn som ikke eide grunnen på øya. Chr. Holm drev handel en kortere periode frem til 1881, etterfulgt av Hans Hammervold og Johan Fr. Karlsen som avsluttet handelen i 1902. Allerede mot slutten av 1800-tallet hadde øya mistet sin betydning som handelssted, og Hammervold og Karlsen ble de siste som drev handel på Årøyholmen.

I 1914 ble gården solgt på auksjon til svogrene Peder Eriksen og Hans Aslaksen. Eiendommen forble i disse to familiene frem til eiendommen ble solgt til Forsvaret i 1975. Hans Aslaksen og hans familie bodde i Vågen, mens Peder Eriksen med familie bodde på Sommarsete.

Kartet på neste side viser registrerte tufter på Årøyholmen. Noen av tuftene som er registrert mellom Bertholmen og Vågen kan trolig dateres til Wasmuths og Wennbergs drift på handelssedet, men sikker identifisering kompliseres av senere aktivitet, og da særlig tysk virksomhet i området. Nøyere befaringer med branntaktsprotokollene må derfor foretas våren 2021 i forbindelse med krigsminneregistreringer.

Vågen:

Tuftene etter bosettinga i Vågen. Nærmest havet sees grunnmuren etter huset som ble satt opp etter krigen. Dette synes å være oppført på tuftene av en eldre bygning. Trappa i betong stammer fra ei brakke tyskerne satte opp på stedet under krigen. Foto: NTRM.

1. Utrast ruin, to ildsteder.	6. Gjengrodd syllesteinsmur	11. Våningshus
2. Gjengrodd syllesteinsmur	7. Gjengrodd syllesteinsmur	12. Svakt markert tuft
3. Gjengrodd syllesteinsmur	8. Tuft etter våningshus	13. Nedgravd tuft av stein og betong.
4. Grunnmur med betongkasse.	9. Mulig gammetuft/torvbu	14. Mulig nausttuft.
5. Gjengrodd syllesteinsmur	10. Bislag tilknyttet 11.	

Over: Tuft etter våningshus, kartets nr. 10 og 11. Dette ble revet da et nytt hus ble oppført etter krigen. Registrert i SEFRAK som 1938-0206-019 og Askeladden som 236331-4. Foto:NTRM

Over: Kartets nummer 13 er en tydelig markert grunnmur dels av betong og steinheller. Inngang på sjøsiden. **Askeladden ID** 236331-7. Foto: NTRM

Over: Askeladden ID 236331-1 er tuftene etter to våningshus - ett eldre med grunnmur av steinhellere, og ett yngre med grunnmur i betong. Det siste skal være oppført etter krigen. Registrert i Sefrak med id. 0206-007. Foto: NTRM.

Over: Innmarka i Vågen holdes i hevd av beitende villsau. Foto: NTRM.

Over: Askeladden ID 236331-8, kartets nr. 14: Rektangulær inngaving i bakken med steinrekker på langsiden. Mulig naust eller jordkjeller Foto: NTRM.

Over: Kartets nr. 12 er en overgrodd syllsteinsmur, Askeladden 236331-6. Foto: NTRM.

Over: Ruin etter bygning, kartets nr. 1, Askeladden 236627-1
Foto:NTRM

Over: Overgrodd grunnmur, kartets nr. 2, Askeladden 236627-2. Foto: NTRM

Over: Grunnmur, trolig etter en større bygning, kartets nr. 3, Askeladden 236627-2. Foto: NTRM

Over: Grunnmur med betongkasse, muligens fjøs (kartets nr. 4).
Foto: NTRM.

Over: Tydelig markert tuft i skogkanten langs veien opp til Ørnhaugen, kartets nr. 5. Foto: NTRM.

Over: Kartets nr. 7, Askeladden ID 236591-8. En av to tufter som ligger på hver sin side av veien mellom Bertholmen og Vågen.

2.0 - Sommarsete/Holm gbnr. 104/3

I generaljordeboken av 1743 beskrives Årøya som en «gammel finne plads», og det er sannsynlig at øya på 1500- og 1600-tallet hadde en eller flere sjøsamiske boplasser. Dette tyder blant annet gårdsnavnet Sommarsete på jf. sjøsamisk sedvane med sesongflyttinger mellom ulike bosteder innen fjorder og elvedaler.

På Sommarsete ble det registrert to gammetuftet som muligens kan dateres tilbake til tidligere bosetting på plassen enn vi kjenner til fra skriftlige kilder. Den ene gammetufta er tydelig markert med kraftige jordvoller, men en grøft skjærer gjennom den sørlige kanten av tufta. Den andre gammetufta har en tydelig forsenking i midten med mer uklare jordvoller rundt. Begge disse er automatisk fredete kulturminner.

Det første som nevnes om Sommarsete i de skriftlige kildene er at Peder A. Pedersen blir gitt husmannsseddel på jordet Sommarsete i 1877 fra handelsmann S.G.S Wennberg. Han var gift med Beret Maria Larsdatter og i folketellingen av 1891 er de oppført med fem barn. I tillegg losjerer Reier Pedersen, hans kone Anna Bergethe Pedersen og deres sønn på samme gård - dette er samme familie som senere er å finne på Holmdenden. I folketellinga er både Peder og Beret oppført som samer.

I 1931 ble gården skilt ut og gitt bruksnummer 3. Samtidig ble navnet endret til Holm. Som nevnt tidligere, bosatte Peder Eriksen og hans kone Helene seg her da de kjøpte Årøyholmen i 1914. Hvorvidt det har vært andre brukere av husmannsplassen enn Pedersen-familien mellom 1880 og 1914 har vi så langt ikke funnet kilder på. De siste eierne av gården var Peder Eriksens og Hans Aslaksens arvinger Bertel Eriksen, Petter Eriksen og Paul Årøy. Gården ble kjøpt opp av Staten i 1976.

Foruten de to gammetuftene, reflekterer kulturminnene på Sommarsetet et typisk småbruk med fiskerbondetilpasning. Våningshuset står fremdeles, men øvrig bebyggelse er borte. Huset er av laftet tømmer med panel over 1 1/2 etasjer. Panelet er fjernet på nordsiden av bygninga og tømmeret her er nummerert, noe som tyder på at planen var å flytte bygningen da øya ble forlatt. Taket er av eternittplater, hvor en del har falt av i nyere tid. Huset er i relativt god stand, men bør sikres siden det står åpent og sauer tar seg inn i bygningen. Ved sjøen ligger tuftene etter et naust og restene etter en båt.

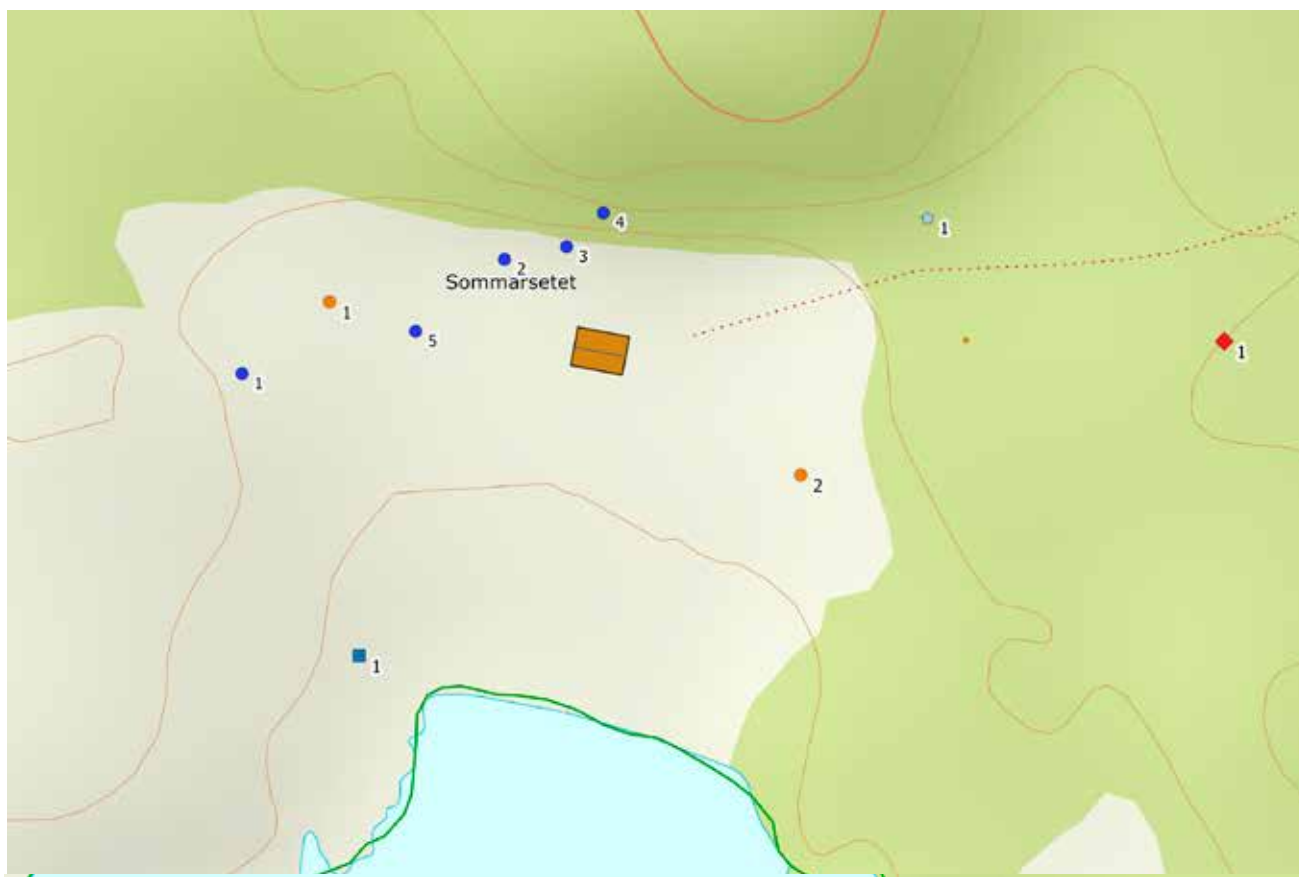
Rundt våningshuset ligger tuftene etter tre mindre uthus, mens grunnmuren etter fjøset og et større uthus ligger vest for våningshuset. Rundt innmarka er deler av et steingjerde fremdeles bevart. Øst for bosettinga ser man tydelig et gammelt tråkk som leder til et brønnhus og en sommerfjøs med båser. Sommerfjøset vil i følge handverker ved museet kunne restaureres.

Friis' etnografiske kart av 1881: På Friis' etnografiske kart fra 1881 er det avmerket tre bosettinger på øya. Den ene av disse er trolig Sommarsete, som beskrives som en "Nordmandsfamilie i hvilket mindst 1 Individ kan tale Finsk og Lappisk."

Utdrag fra panteregister	5-1252
Utdrag fra panteregister	11-
Utdrag fra panteregister	18-270
Utdrag fra panteregister	23-177
Utdrag fra panteregister	1-5
Utdrag fra panteregister	1-21

Over: Utdrag fra gammelt panteregister viser at husmannsseddelen ble gitt til P. A. Pedersen i 29. august 1877. Kilde: Digitaltarkivet.

Tegnforklaring

0 10 20 30 m

- ◆ Sommerfjøs
- Naust
- Gammetuft
- Tuft
- Brønn

Over: Våningshuset på Sommarsetet. Foto:NTRM

Over: Restene av en båt og nausttufta. Foto: NTRM

Over: Fjøstuft, kartets nr. 5. Foto: NTRM

Over: Restene etter et av flere uthus på eiendommen. Foto: NTRM

Over: Brønnhuset. Foto: NTRM

Over: Restene etter sommerfjøset. Foto: NTRM.

Over: Gammetuft nr. 1 på kartet. Foto: NTRM.

Over: Gammetuft 2. Foto: NTRM.

3.0 - Storbukta/Fredly gbnr. 104/3

I skriftlige kilder fremkommer det at Erik Andreas Eriksen fikk husmannsseddel datert den 16.10.1867 på jordet Storbukten som lå på handelsmann S.G.S Wennbergs eiendom. Erik A. Eriksen var født i 1846 i Strupen, Lyngen og var gift med Ragnhild Birgitte Mortensdatter (f.1856). Erik A. Eriksen omkom på sjøen i Finnmark i august 1884, og det har per dags dato ikke vært mulig å finne ut hvem som overtok husmannsplassen etter hans familie.

På Friis-kartet fra 1891 er gårdens beboere oppført som "Lappefamilie boende i tømrede Huse og med eller uden Kjendskab til Norsk og Finsk".

I 1933 ble gården skilt ut og solgt til Osvald Berg. Navnet ble da også endret til Fredly. Av sakspapirer kommer det frem at Berg bygde nytt fjøs og bolighus på gården og det er i hovedsak tuftene etter disse vi finner på stedet i dag. I 1949 ble småbruket solgt til Kristian Nilsen for 9000kr. Han eide bruket til i 1961.

På gården ble det registrert tre mindre tufter som stammer fra uthus av ulik funksjon, i tillegg til tufter etter våningshus og fjøs. Av ytterligere kulturminner på lokaliteten ble det registrert et båtopptrekk samt en dam for vannforsyning som ligger om lag 100 meter nord for bebyggelsen i kanten av ei myr.

Også her ble det registrert en gammetuft som ligger på vollen nedenfor senere bebyggelse. Tufta har svakt markerte voller og en tydelig forsenkning midt i.

Over:
Salgsannonse for gården Fredly fra 1947. Faksimile, avisa Nordlys.

Over: Støpt dam til vannforsyning i utmarka over Storbukta.
Foto:NTRM

Over: Grunnmur etter våningshuset. Foto: NTRM

Over: Betongkasse i fjøstufta. Foto:NTRM

Over: Tuft etter uthus. Foto: NTRM

Over: Rester etter utmarksgjerde. Foto:NTRM

Over: Svakt markert gammetuft. Foto: NTRM

4.0 Holmenden/Sørholm gbnr. 104/6

Holmenden, da under navnet Sørholm, ble skilt ut fra hovedbruket i 1948 til Lars Reiersen. Før dette var gården husmannsplass under Årøyholmen. I folketellinga av 1900 er det ekteparet Reier Pedersen og Anna Pedersdatter som er registrert på husmannsplassen Holmenden. Deres sønn, Lars Reiersen, overtok husmannsplassen etter foreldrene, og er altså den samme Lars som fikk gården utskilt i 1948. Lars Reiersen giftet seg med Karen Reiersen, og hun står oppført som siste eier før eiendommen ble overført til Staten i 1976.

Nøyaktig når Peder Reiersen slo seg ned på Holmenden er usikkert, men da han giftet seg med Anna i 1887 var han allerede bosatt på "Aarøholmen." I kirkebøkene er Peder Reiersen oppgitt å være samisk, mens Anna står oppført som kvensk.

Holmenden er det best bevarte kulturmiljøet av de tre gårdene som ligger utenfor handelsstedet. Kulturminnene kan i hovedsak dateres til sent 1800- til tidlig-1900-tall. Flere av disse kulturminnene er automatisk fredete i henhold til Kulturminneloven, deriblant et stående uthus, støa med naustet og tuftene etter en eldre bygning i nærheten av naustet.

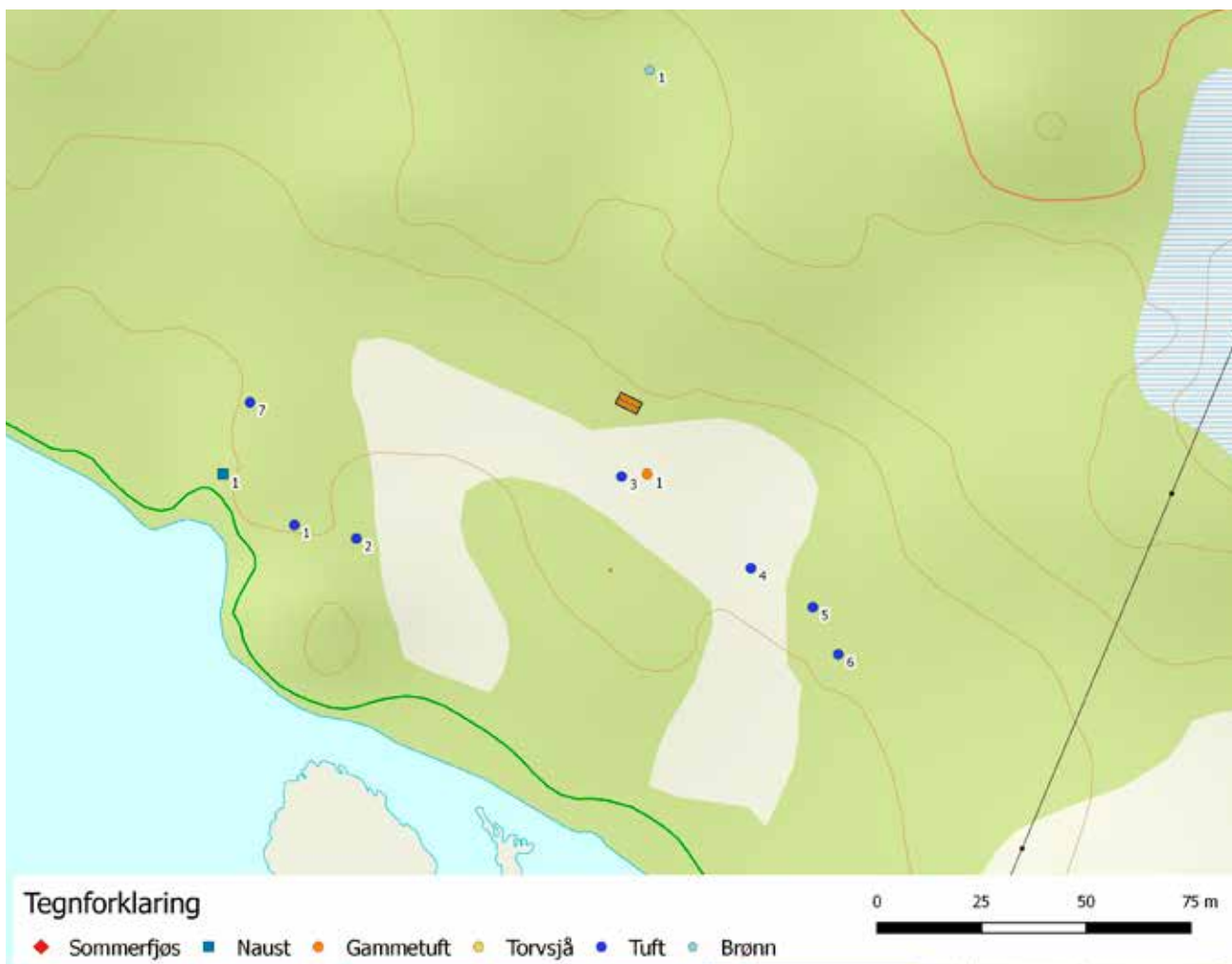
Det ble også registrert én utpløyd gammetuft som vises som en svak, rund forsenkning med antydninger til voll rundt. Et spesielt kulturminne er en nå nedrast sjå hvor brenseltorv fremdeles er stablet opp er bevart. Denne sjåen er også et godt eksempel på gjenbruk av materialer, noe som var svært vanlig i områder hvor trevirke var vanskelig å komme over.

Over: Kartets nr. 1 er en eldre tuft, trolig etter tidligere bolighus på eiendommen. Foto: NTRM.

Over: Nausttuft inntil berg i øst. Veggene består av flate steinheller som er murt opp.

Over: Den eneste stående bygninga på Holmenden er dette uthuset som har en midtre del av laftet tømmer. Tufta er trolig eldre enn 1917 og dermed et automatisk fredet kulturminne. Foto: NTRM.

Over: Taket er i ferd med å falle inn i bygningen, og det må settes iverk strakstiltak om bygningen skal berges. Foto: NTRM.

Over: Utpløyd gammetuft på Holmenden. Foto: NTRM

Over: Grunnmuren etter fjøsbygningen (kartets nr. 3). Foto: NTRM

Over: Sjø fylt med torv til brensel. Foto: NTRM

Over: Den nedraste sjåen ble bygget av gjenbruksmaterialer. Foto: NTRM.

Over: Grunnmuren etter nyere bolighus (nr. 6 på kartet) som skal ha blitt flyttet da stedet ble fraflyttet. Foto: NTRM.

Over: På gården er det flere steinsettinger av uvisst funksjon. Foto: NTRM.

Over til venstre:

Gamle fururøtter ligger ved siden av dette torvtaket. Foto: NTRM.

Over til høyre:

Sammenfallen torvsjå ved Utsiktmyra ovenfor Holmenden. Foto: NTRM.

5.0 Torvdrift på Årøya

En tallrik kulturminnegruppe i utmarka på Årøya er knyttet til uttaking av torv. I hele kyst-Norge var det vanlig å ta ut torv til brensel i områder med begrenset skog. På Årøya kjenner vi også til at det ble hentet ut store mengder torv til bruk i smelteovnene i Ankerlia i Kåfjorddalen som var i drift mellom 1899-1918. De store torvsjåene og torvlagrene som er å finne i Vågen og på Bertholmen er etter all sannsynlighet tilknyttet denne utskipinga av torv til gruverdrifta. I tillegg er det tallrike torvtak på øya som er godt markerte på flyfoto, og flere steder finner vi også torvsjåer som ble benyttet under tørkinga av torva nær selve torvtakene.

Skjæring av bunntorv til brensel ble trolig ikke vanlig før et stykke ut på 1800-tallet og vedvarte frem til slutten av 1960-tallet. Slutten på torvtakinga må sees dels i sammenheng med tilgang på annen typen brensel, men kanskje først og fremst i sammenheng med en dypere endring i næringstilpassing og samfunnsorganisering. På denne tiden ser man en nedbygging av småbruker-samfunnet hvor fiske kombinert med jordbruk stod i sentrum, ofte kombinert med sesongbasert lønnet arbeid.

Drifta på småbruk i Nord-Troms var i stor grad organisert etter sesong, og torvakinga hadde sin naturlige plass i arbeidsåret. Den tida om sommeren da torvtaking foregikk var på sett og vis en tid med mye frigjort arbeidskraft. Det var pause i de store fiske-riene og også på gården var det en pause mellom våronna og andre gjøremål. Fra St. Hans og i tiden fremover deltok hele familien på torvtakinga. Mannen i huset, til tider sammen med eldste sønner, stod for torvstikkinga og lempinga av torva ut av grøfta. Deretter ble lompene trillet bort til resten av familien som skar og muet denne. Dette var gjerne et arbeid som kvinnen i huset hadde ansvaret for.

Torvtak og torvsjåer er kulturminner som forteller viktige historier om arbeidet som ble nedlagt for å skaffe brensel både i en industriell og privat sammenheng. Med til disse fortellingene hører stiene som går til torvmyrene fra de ulike gårdene på Årøya og som fremdeles kan sees i landskapet. Disse kan i dag danne utgangspunktet for formidlinger av denne historien.

Over: Torv har blitt stablet til tørking på Bertholmen, men aldri hentet derfra. Foto: NTRM

Over: To torvgammer er godt synlige i terrenget på Årøyholmen. Foto: NTRM.

6.0 Oppsummering og videre arbeid

Målet med kulturminneregistreringene som fant sted felt-sesongen 2020 var å dokumentere kulturminner, og tilstanden til disse, i områdene som tidligere ikke hadde blitt befart. Det var også et særlig fokus på dokumentasjon av eldre bosetting både på gårdene som vi kjenner til fra nyere tid og eventuelle andre områder på øya. Øya ble grundig befart i løpet av prosjektet, og hele østsiden av øya kontrollert for eldre bosetting.

Denne rapporten summerer funnene fra felt-sesongen 2020, men museet - i samarbeid med Sametinget, Troms og Finnmark fylkeskommune og Ishavskysten Friluftsråd fortsetter å jobbe videre med kulturhistorien på Årøya.

I første rekke skal det utarbeides en formidlingsplan som dekker både digitale og fysiske behov for formidling og eventuell tilrettelegging. Fokuset vil fortsette å være krigsminner, handels-historie og bosetting generelt. Ytterligere informanter skal intervjues i 2021 som ledd i dette arbeidet og innhenting av skriftlige kilder fortsettes.

7.0 Litteratur og kilder

Larssen, E. 1976: Lyngen bygdebok, bind 1 og 2.
Menneske og Miljø i Nord-Troms 2004.

Digitalarkivet:

Gbnr. 104/1-2 Årøyholmen - utskrift av panteregister.

Gbnr. 104/3 Holm - utskrift av panteregister.

Gbnr. 104/4 Fredly - utskrift av panteregister

Gbnr. 104/5 Vågen - utskrift av panteregister.

Gbnr 104/6 Sørholm - utskrift av panteregister.

Folketellingene, Lyngen kommune.

Nord-Troms museum:

Branntakstprotokoll for gården Aarøy, 17.06.1856. Transkribert av NTRM

Branntakstprotokoll for gården Aarøy, 16.05.1860. Transkribert av NTRM

Branntakstprotokoll for gården Aarøy, 10.08.1867. Transkribert av NTRM

Unimus betaversjon:

Årøyholm - dagboknotater fra Povl Simonsen.

